

Изабела Мон

Миа и змајево младунче

Превела с немачког
Јелена Мићовић

■ Laguna ■

Naslov originala

Isabella Mohn

MIA AND ME – DER KLEINE DRACHE BABY BLUE

Copyright © 2013 SchneiderBuch verlegt durch EGMONT
Verlagsgesellschaften mbH, Gertrudenstraße
30–36, 50667 Köln

Alle Rechte vorbehalten

Property names and characters are Trademarks of Lucky Punch GmbH, Rainbow Srl and March Entertainment

Copyright © 2013 Lucky Punch / Rainbow / March Entertainment. All Rights Reserved.

Translation copyright © 2013 за српско издање, ЛАГУНА

Published in cooperation with P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Садржај

У змајевој пећини

Напад лепком 13

Мало чудо 33

У пећини дивљих змајева 51

Чин пријатељства 60

Расцбетано дрво

Експеримент 73

Једнорози у опасности 81

Земљани једнорог 97

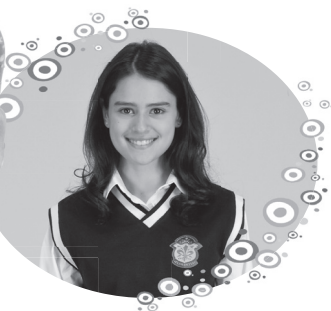
Оливеров велики тренутак 112

Глабни ликоби

Миа

Миа има дванаест година и живи у интернату.

Поседује чаробну књигу и магичну наруквицу помоћу којих доспева у чаробни свет Сентопије. У том царству вилењака, панчића и једнорога, и сама се претвара у предивну вилу изузетних моћи.

Јуко

Љупка вила која живи у Сентопији. Она, принц Мо и Миа су пријатељи. Јуко је међу најбољим борцима у царству. Брине се о једнорозима и штити их од свих могућих опасности.

Принц Мо

Мо је син вилинског краља Рејнора. Као и његова пријатељица Јуко, он је мајстор борилачких вештина. Жели да једном постане исто тако добар и мудар владар као што је његов отац.

Лирија

Она је први јед-
норог с којим се Миа
сусреће у Сентопији.
Између њих две се
рађа сасвим посебно
пријатељство. Миа
је једина која
разуме говор
једнорога.

Феодор

Панчић који очајно
свира трубу, тако да
из ње излазе само
погрешни тонови.
Зато је искључен
из друштва панова.
Феодор је брбљив
и умислио је
да је велики
проналазач.

Олибер

Ждребе једнорога,
Лиријино младунче.
Има златан рог и уме
да лети. Он пред-
ставља велику наду
за Сентопију.

Краљ Рејнор и краљица Мајла

Краљевски пар који
влада Сентопијом
с много мудрости и
блакости. Обоје су
некада били храбри
борци.

Пантеа

Зла краљица, влада армијом Мункула, који се некада називају и Мунксови. Са својим опасним ратницима жели да уништи Сентопију. Пантеа је веома ташта и опседнута жељом да одржи своју младост. Да би то постигла, потребни су јој рогови једнорога.

Гаргона

Пантеина главна ратница, предводи армију Мункула. По наређењу зле краљице лови једнороге како би јој обезбедила њихове рокове. Притом јој вилењаци стално мрсе конце. Није зато ни чудо што их Гаргона нимало не подноси.

Винсент

У њему Миа прона-
лази правог друга у
интернату. Остали
ученици мисле да је
Винсент штребер.
Веома је паметан
и помаже Мији да
сачува своју тајну.

Виолета

Она је у интернату
вођа једне дружине
девојчица. Виолета
не подноси Мију и
не пропушта ниједну
прилику да је исмеје
пред другима.

Паула

Она у интернату
дели собу с Мијом.

**У змајебој
пећини**

Напад лепком

Миа је имала проблем, а постојала је само једна особа која је можда могла да јој помогне. Чврсто приљубивши магичну књигу на груди, ушла је у интернатску библиотеку. Одмах се упутила према госпођи Хофштетер. Тамнокоса жена с наочарима са црвеним оквиром на носу погледала ју је упитно, не престајући да се мршти.

„Добар дан, госпођо Хофштетер“, рече Миа нервозно. Надала се да јој библиотекарка неће поставити неко незгодно питање. Руком је прешла преко повеза своје књиге.

„Имам проблем. Повез на књизи је мало попустио. Можете ли да ми помогнете да га некако ојачам?“ Са задршком је спустила црвену књигу са златним повезом на пулт.

Госпођа Хофштетер је посегла за књигом како би проценила штету. Али Миа ју је чврсто држала. Дошла је само по савет. Није ни у ком случају желела да јој преда у руке своју највећу драгоценост. Госпођа Хофштетер се зачуђено намрштила, али је одустала.

„Па, најбоље би било да је залепиш лепком.“ Сагнула се испод пулта и узела кутију са разноразним стварима. Брзо је пронашла оно што је тражила. С тријумфалним осмехом извадила је бочицу с лепком и четкицу. Обе ствари је предала Мији којој је због тога видно лакнуло.

То не би био случај да је приметила како је неко посматра. Њена највећа непријатељица Виолета стајала је на галерији. Као и обично, девојчица је била окружена свитом другарица које су се кикотале. Али Виолета се у том часу није обазирала на њих.

„Колико ти је стало да будеш моја другарица?“

„Мислиш ли на скали од један до десет?“, упитала је Паула, избегавајући директно да јој одговори. Наслућивала је да ће уследити нека пакост. Увек када би Виолета упитала тако нешто, хтела је да неко други, уместо ње, упрља руке. А ако би се ствар изјаловила, уместо хвале би уследила и велика грдња. Паули је то било добро познато.

Виолета је изнервирано колутала очима. „Заборави, већ знам твој одговор.“ Нагнула

се према Паули и шапнула јој на уво: „Просућеш оној глупачи лепак преко књиге. Јеси ли разумела?“

Паула је само немо климнула главом.

Миа је у међувремену почела да четкицом наноси лепак на исцепана места с унутрашње стране корица књиге. Готово

да није ни приметила Паулу, која се спустила низ кружне степенице и стала поред ње.

Паула се накашља.

„О, здраво, Миа. Нисам уопште приметила да си овде.“ То је била очигледна лаж, али јој у том часу ништа паметније није пало на памет.

„У реду је.“ Миа искриви уста с ниподаштавањем. „И ја тебе често не видим. Стално си у Виолетиној сенци.“

То је заболело! Али Миа није могла да одоли искушењу да не испали ту зловну стрелицу. Паула је делила собу с Мијом у интернату. Кад год су то могле, склањале су се једна другој с пута.

Миа је одлучно заклопила књигу. Завршила је с лепљењем.

Паула је узела с пулта прву књигу која јој је дошла под руку и прелистала је. Оклевала је на тренутак. Савест јој је говорила да није у реду то што је наумила. Али она је осећала Виолетин продоран поглед на својим леђима. Брзим покретом Паула је ударила бочицу с лепком и оборила је. Лепљива течност се пролила по Мијиној драгоцености књизи.

„О боже! Не!“, цикнула је Миа ужаснуто.

Госпођа Хофштетер јој је брзо додала неколико папирних марамица. Заједно су покушале да обришу мрље, колико је то било могуће. Нажалост, испоставило се да су мрље од лепка прилично тврдокорне. Паула се тихо удаљила. Било јој је јасно: оно што је урадила није било нимало лепо. Али Виолетино пријатељство јој је било важно. Много јој је значило.

Ружна мрља је штрчала на предњим корицама књиге. Миа је пажљиво опрала лепак водом. Али остало је још неколико трагова лепка. Миа није одустајала. Марљиво је покушавала да их скине.

У међувремену је отишла до своје собе. Нажалост, није дуго била сама.

Паула је ушла у собу и села за тоалетни сточић. У тишини је почела да четка своју пепељастоплаву косу. После неког времена се осмелила. „Да ли је књига уништена?“, упитала је тихо.

„Не, али био је то добар покушај.“

„Нисам хтела то да урадим“, признала је Паула тихо.

„Па зашто си онда то урадила?“, пребацила јој је Миа. Још је била веома љута.

Паула је покушала да се оправда. „Виолета ми је другарица. Морам да је слушам да би то тако остало.“ Беспомоћно је слегла раменима. То је била истина.

„Супер!“ Миа је одмахнула главом. „А ако ти каже да скочиш кроз прозор? Хоћеш ли и то да урадиш?“

Паули је било непријатно. Пекла ју је савест. Тужно је уздахнула. „Жао ми је. Заиста.“

Миа је остала забезекнута. Није очекивала извињење.

„Када би се држала подаље од Виолете, овакве ствари ти се не би дешавале.“ Паула је разрогачено зурила у Мију. „Наопако! Да јој се склањам с пута?!“, узвикну Миа узрујано. „Не пада ми на памет!“

Хтела је још нешто да каже, али није више стигла. У том часу је засветлео велики плави камен на њеној златној наруквици. Миа ју је стално носила, пошто није смела

да пропусти овај знак. Засветлевши, камен би позивао Мију у Сентопију – у чаробни свет

вилењака, једнорога и панова. Био је то диван, шарени свет. Али тамо је такође живела и краљица Пантеа. Њени ратници су ловили питоме једнороге, јер је Пантеи био потребан прах њихових рогова како би вечно остала млада. На сву срећу, Паула није приметила шта се дешава. Поглед јој је био опет уперен у одраз у огледалу.

Миа ужурбано зграби ранац и без иједне додатне речи напусти собу.

Неколико тренутака касније стигла је до кућице у врту. Винсент је био тамо. Увек када је желео да буде сам, повлачио се у кућицу. У интернату је важио за особењака који стално о нечему размишља. Обожавао је да прави разне ствари.

Кућица је била пуна разноразних трица и кучина које је довукао са свих страна. Осим

његу и Мије нико није знао за кућицу у врту. А Винсент је дозволио својој другарици да долази кад год јој то одговара. Њих двоје нису имали тајни. И тако је Винсент једини знао за Мијин посебан задатак – и за њена путовања у Сентопију.

Миа је извадила своју магичну књигу из ранца. Ставила ју је на климави, дрвени сто који се налазио насред просторије и отворила је.

Тајанствени знаци су се појавили у ружичастом кругу насред странице. Како би могла да их прочита, Миа је користила мало ручно огледало које би поставила иза наопачке написаних руна. Трудила се да добро запамти речи. Онда је опет затворила књигу. Облак златног праха се подигао изнад ње.

